

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/69/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3221010170
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3221010170.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Michala Antalu a JUDr. Michala Eliaša, v trestnej veci obžalovaného A. I., nar. XX.X.XXXX v C. P., trvale bytom E. C. P., t. č. vo výkone väzby v ÚVTOS a ÚVV Ilava, pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Trestného zákona sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 06. apríla 2022, sp.zn. 3T/42/2021, na verejnom zasadnutí konanom dňa 19. júla 2022 jednohlasne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. I. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 06. apríla 2022, sp.zn. 3T/42/2021, bol obžalovaný A. I. uznaný vinným zo spáchania zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Trestného zákona sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že v presne nezistený deň a čas, na nezistenom mieste a nezisteným spôsobom si zadovážil psychotropnú látku metamfetamín (pervitín), ktorú následne neoprávnene prechovával v skladačke z alobalového papiera o rozmere približne 1,5 x 2 cm v prednom vrecku svojho ruksaku tmavej farby značky QUECHUA až do 12.20 hod. dňa 18.7.2021 v Bánovciach nad Bebravou na ul. Školská 769/27 v budove OR PZ Bánovce nad Bebravou, kedy mu bola po predchádzajúcej výzve a zákonom poučení odňatá povereným príslušníkom PZ v rámci vykonanej osobnej prehliadky podľa § 102 ods. 1 Tr. poriadku, pričom psychotropnú látku metamfetamín (pervitín) dňa 18.7.2021 v čase približne o 08.00 hod. v Bánovciach nad Bebravou na lavičke na Námestí L. Štúra ponúkol na predaj za sumu 20 € M. H. a W. H., avšak k predaju nedošlo a podľa znaleckého dokazovania Kriminalistického a expertízneho ústavu Bratislava sa v skladačke z alobalového papiera nachádzal béžový kryštalický materiál s hmotnosťou 50 mg v ktorom bola zistená prítomnosť metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM), obsahujúci účinnú látku metamfetamín v množstve väčšom ako 10 mg absolútneho metamfetamínu, ktoré je spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa (konzumenta) a toto množstvo zodpovedá minimálne jednej bežnej jednotlivé dávke drogy, pričom psychotropná látka metamfetamín je podľa zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradená do II. skupiny psychotropných látok.

Za to bol odsúdený podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona s prihladnutím na § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a 6 mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože obžalovaný podal proti nemu odvolanie do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku. Podané odvolanie dodatočne písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu nasledovne:

„Podľa názoru obžalovaného je napadnutý rozsudok vo výroku o vine ako aj treste nesprávny z dôvodu, že súd prvého stupňa vykonané dôkazy nesprávne posúdil a dospel k nesprávnym skutkovým ako aj právnym záverom.

Nesprávnosť formulácie skutkovej vety

Obžalovaný v krátkosti namieta nesprávnosť formulácie skutkovej vety obsiahnutej v napadnutom rozsudku, keď táto nesprávne uvádza „podľa znaleckého dokazovania Kriminalistického a expertízneho ústavu Bratislava sa v skladačke ... „ keďže dôkazné prostriedky a dôkazy netvoría súčasť skutkovej vety. Z takto formulovanej skutkovej vety sa javí, akoby súd prenechal vyhodnotenie dôkazu - drogy - na KEÚ Bratislava, ktorý ale na to nie je oprávnený. V trestnom konaní vo fáze súdneho konania zákon priznáva práva hodnotiť zákonným postupom získané dôkazy výlučne len súdu, § 2 ods. 12 Trestného poriadku "Orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán."

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Tdo/82 „K formálnej úprave znenia skutku, najvyšší súd dodáva, že v ňom nemožno odkazovať na znalecké posudky či odborné vyjadrenia a podobne, nakoľko ide vždy o záver súdu. Spôsob, akým súd dospeje k skutkovým zisteniam, uvedením zdroja informácie, konajúci súd vyjadri až v odôvodnení rozhodnutia.“

Nesprávnosť formulácie skutkovej vety obžalovaný vidí ďalej v tom, že táto obsahuje okolnosti týkajúce sa procesných úkonov orgánov činných v trestnom konaní a to konkrétne v tejto časti „... po predchádzajúcej výzve a zákonom poučení odňatá povereným príslušníkom PZ v rámci vykonanej osobnej prehliadky podľa § 102 odsek 1 Trestného poriadku ...“ a to z dôvodu, že sa nejedná o okolnosti týkajúce sa obžalovaného a jeho konania, ale ide o okolnosti a konanie orgánov činných v trestnom konaní (poverený príslušník PZ).

Vyššie vytykané formulácie, podľa názoru obžalovaného, nemajú a nesmú byť súčasťou skutkovej vety obsiahnutej vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku.

Nesprávnosť skutkových a právnych záverov

„Zásada náležitého zistenia skutkového stavu vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, a nie iba o nejakú pravdepodobnosť. Tam, kde nie je možné bezpečne určiť, ktorá z variant skutkového riešenie odpovedá skutočnosti, volí súd po vyčerpaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov, tú ktorá je pre obžalovaných priaznivejšia.“ (Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 19.01.2009, sp. zn. 1 Toš/2009).

Osobitný vplyv na trestné konanie má zásada prezumpcie nevinu, z ktorej vyplýva ďalšia zásada „v pochybnostiach v prospech obvineného“ (in dubio pro reo) a ďalej zásada, podľa ktorej dôkazné bremeno v trestnom konaní nesie štát, pričom na postih sa vyžaduje dokázanie viny obvineného. Inak povedané, na obvineného sa hľadí ako na nevinného, kým sa právoplatným rozhodnutím súdu nevysloví jeho vina, pričom ak pri analýze ktoréhokoľvek znaku stíhaného trestného činu nastala pochybnosť o jeho existencii, je nevyhnutné uplatniť zásadu in dubio pro reo a teda v pochybnostiach vždy rozhodnúť v prospech obvineného.

Podľa názoru obžalovaného sa súd prvého stupňa vyššie uvedenými zásadami trestného konania dôsledne neriadil a napriek existujúcim pochybnostiam o priebehu skutkového deja uznal obžalovaného za vinného zo skutku uvedeného v obžalobe prokurátora Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou sp. zn. pv 166/21/3301-59.

Podľa názoru obžalovaného, súd prvého stupňa nekriticky prevzal výpoveď svedkyne W. H. za pravdivú a na základe tohto priameho dôkazu - podľa názoru obžalovaného ale nepresvedčivého a nevierohodného - uznal obžalovaného za vinného s odôvodnením, že podľa názoru súdu prvého stupňa svedkyňa W. H., ktorej výpoveď (ako jedinej) mal súd za dôveryhodnú z dôvodu, že jej výpoveď bola jasná, zrozumiteľná aj keď sa objavili čiastočné nezhody s jej výpoveďou z prípravného konania. V súvislosti s touto svedkyňou súd prvého stupňa zdôraznil, že sa jedná o osobu trestnoprávne ale aj priestupkovo bezúhonnú, nemajúcu tak dôvod ani potrebu zabezpečovať si usvedčovaním

obžalovaného z trestnej činnosti výhodu u príslušníkov PZ. Súd prvého stupňa tak mal verziu prezentovanú svedkyňou W. H. na hlavnom pojednávaní o tom, že skutok sa stal tak ako je to uvedené v obžalobe, za preukázanú.

V obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvého stupňa uvádza, že vo vzťahu k ostatným svedkom (M. H., S. U., F. B.) bola ich dôveryhodnosť oslabená, pričom v prípade svedka M. H. súd prvého stupňa taktiež uviedol, že jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní nebola ucelená, zrozumiteľná a bola čiastočne odlišná od jeho výpovede z prípravného konania.

Vo vzťahu k obžalovanému súd prvého stupňa mal jeho výpoveď za nedôveryhodnú a naviazanú na snahu obžalovaného vyhnúť sa trestnoprávnej zodpovednosti resp. znížiť svoj prípadný trestnoprávny postih.

Podľa názoru obžalovaného súd prvého stupňa nehodnotil vykonané dôkazy každý jednotlivo a všetky vo vzájomnej súvislosti, ale javí sa z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku, že hodnotil len výpoveď svedkyne W. H. s dôkazmi, ktoré aspoň z časti túto jej výpoveď potvrdzovali. Výpoveď obžalovaného ale v takejto súvislosti nehodnotil. Z vykonaných dôkazov je pritom ale zrejmé, že aj výpoveď obžalovaného bola podporená inými v konaní pred súdom vykonanými nepriamymi dôkazmi.

Priebeh skutkového deja, ktorý vo svojej výpovedi poskytol obžalovaný na hlavnom pojednávaní je plne zhodný s jeho výpoveďou z prípravného konania a je taktiež v zhode aj so závermi znaleckého dokazovania a to: znalecký posudok č. 197/202 z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria k duševnému stavu obžalovaného; znalecký posudok ČES:PPZ-KEU-BA-EXP-2021/8194 z odboru prírodovedného skúmania a kriminalistických analýz KEU PZ Bratislava a svedeckými výpoveďami svedkov F. B. a S. U.. Súd prvého stupňa v tomto kontexte nevysvetlil presvedčivým spôsobom, prečo je výpoveď obžalovaného nedôveryhodná.

Javí sa, že ušlo pozornosti súdu prvého stupňa, že obžalovaný od počiatku trestného konania vypovedá rovnako, nemenne a konzistentne. Jeho výpoveď bola rovnaká v konaní pred súdom ako aj v prípravnom konaní, čo ale nemožno tvrdiť o výpovedi svedkov W. H. a M. H., skutočnosť ktorú potvrdzuje aj súd prvého stupňa. J. W. H. a M. H. poskytli na hlavnom pojednávaní vo svojej výpovedi dve odlišné verzie popisu priebehu skutkového deja.

Z výpovede svedkyne W. H. vyplynulo, že táto sa spolu s manželom M. pristavila pri lavičke pri svojom známom E., ktorý bol pod vplyvom a z tohto miesta hneď odišiel. S E. sa teda vôbec nebavili, ale jej manželovi (M. H.) sa mal prihovoriť obžalovaný. Obžalovaný mal priamo svedkyňi ponúkať na predaj kradnutú elektroniku jednotlivo nabíjačku za 10 Eur, niečo za 5 Eur, načo ale svedkyňa mala obžalovanému odvetiť, že také veci nekupuje. Z tohto dôvodu mal obžalovaný priamo svedkyňi ponúkať drogu - asi pervitín - za 20 Eur, pričom ale svedkyňa nevedela uviesť ako presne jej mal tú drogu obžalovaný ponúknuť a ani koľko krát presne, ale určite 2 krát. V tejto verzii priebehu skutkového deja podľa svedkyne W. H. prebieha komunikácia zatiaľ len medzi obžalovaným a svedkyňou. Až potom (neskôr) vstúpi do rozhovoru manžel svedkyne M. H. a povie obžalovanému len toľko, že si „to“ zoberie a že si ide zobrať peniaze do bankomatu, načo obaja - svedkyňa W. H. a svedok M. H. - odchádzajú smerom k poliklinike, jej manžel volá MsP a štátnu políciu, pričom MsP príde zakrátko, za pár minút sa dostavia k lavičke, kde má byť obžalovaný, pretože v momente keď sa svedkyňa W. H. s manželom vrátili späť videla, že na mieste pri obžalovanom je už hliadka MsP, obžalovaný je agresívny a tvrdí, že nič nepredáva. V tejto verzii ešte platí, že svedkyňa W. H. určite vypovedala na polícii v jeden deň len raz poobede, keď po nich policajti prišli (svedkyňa vypovedala dňa 18.07.2021 a dňa 19.07.2021). Kedy sa mal takýto skutok odhrať, si svedkyňa W. H. nepamätala.

Ďalšia odlišná verzia priebehu skutkového deja vyplynula z výpovede svedka M. H., podľa ktorého obžalovaný sedel s O. H. v meste. Obžalovaný predával elektroniku priamo svedkovi M. H. a to slúchadlá, telefón, malý reproduktor, web kameru čiernu, hodiny čierne, pričom ale obžalovaný o žiadnych sumách nehovoril. Keďže svedok M. H. nemal o tieto veci záujem obžalovaný mu mal priamo ponúknuť, či od neho nekúpi piko. Cenu obžalovaný neuvádza. Potom čo svedok M. H. zistí, že sa jedná o drogu, pošle O. H., ktorý tam stále sedí, preč a to práve v momente ako prichádzajú policajti. Následne svedok M. H. povie obžalovanému aby počkal na mieste, že si ide pre peniaze do bankomatu a zavolá štátnych policajtov a mestských policajtov presne v tomto poradí. Podľa výpovede svedka M. H. MsP najskôr prišla k nemu ku fontáne, kde im on ukázal obžalovaného, za ktorým následne spolu odchádzajú. Podľa výpovede svedka M. H. mal vystupovať kľudne, len tak pokojne sedieť. Podľa výpovede tohto svedka sa obžalovaný so svedkyňou W. H. nerozprával vôbec. So svedkyňou W. H. sa svedok M. H. zhodol len v tom, že na polícii bol vypovedať iba raz (vypovedal dňa 18.07.2021 a dňa 19.07.2021).

Obžalovaný v nadväznosti na vyššie uvedené uvádza, že v jeho trestnej veci vystupujú v podstate 3 priame dôkazy a niekoľko nepriamych dôkazov, pričom samotné priame dôkazy sa dostávajú do vzájomných rozporov. Výpoveď svedkyne W. H. neposkytuje rovnaký opis skutku ako výpoveď svedka

M. H. alebo obžalovaného. Výpoveď svedkyne W. H. je z časti podporená aj inými v konaní pred súdom vykonanými nepriamymi dôkazmi, rovnako tak ale aj výpoveď obžalovaného bola podporená inými v konaní pred súdom vykonanými nepriamymi dôkazmi. Je tak zrejmé, že v predmetnej trestnej veci obžalovaného stoja proti sebe 2 skupiny dôkazov (priamych i nepriamych), ktoré poskytujú odlišný opis skutku, pričom súd prvého stupňa sa priklonil len k skupine dôkazov svedčiacich v neprospech obžalovaného a to napriek tomu, že aj časť dôkazov z tejto skupiny svedčí v prospech obrany obžalovaného. Podľa názoru obžalovaného práve v takejto situácii mal súd prvého stupňa aplikovať zásadu in dubio pro reo a vyhodnotiť tieto dve skupiny proti sebe stojacich dôkazov v prospech obžalovaného.

Obžalovaný v tomto prípade od počiatku popiera akýkoľvek predaj drogy. Obžalovaný nemal najmenší dôvod na predaj ponúkať svoju poslednú dávku, nebol na to odkázaný, v rozhodnom čase mal prostriedky na svoj presun a taktiež aj prostriedky na živobytie. Pokiaľ súd prvého stupňa vyhodnotil predchádzajúcu trestnú minulosť obžalovaného ako dôkaz toho, že obžalovaný nemal prostriedky na svoje živobytie a teda dôkaz toho, že obžalovaný sa predajom drogy mal snažiť zabezpečiť si prostriedky na zakúpenie drogy od inej osoby, čo podľa názoru obžalovaného postráda logiku, pretože nie je logické aby obžalovaný predával svoju poslednú dávku drogy, ktorú mal pri sebe a ktorú si mienil aj aplikovať v tom čase (bol si aj zakúpiť striekačky) aby si tak zabezpečil prostriedky na kúpu tej istej drogy od inej osoby, ktorú by musel vyhľadávať a v neistom čase. Pokiaľ súd prvého stupňa vo všeobecnosti hodnotil osoby pod vplyvom pervitínu, tak musel zistiť, že takýmto spôsobom by žiadna z takýchto osôb nekonala. Taktiež je nevyhnutné dodať, že ak súd prvého stupňa vychádzal z predchádzajúcej trestnej činnosti obžalovaného, tak žiadnym spôsobom nevysvetlil, prečo nevyhodnotil túto aj v tom zmysle, že práve charakter v minulosti páchanej trestnej činnosti obžalovaným je dôkazom toho, že obžalovaný sa k predaju drog nikdy neuchýlil, v jeho prípade išlo prevažne o "krádeže," teda v prípade absencie prostriedkov na zabezpečovanie životných potrieb (ako zhodnotil súd prvého stupňa) sa obžalovaný uchýľoval ku krádeži, nikdy ale nie k predaju drog.

Osobná prehliadka

Súd prvého stupňa uvádzal v obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku, že z pohľadu zákonnosti zaistenia psychotropnej látky síce pripúšťa, že v rámci prípravného konania vznikli isté pochybnosti o spôsobe vykonania niektorých úkonov príslušníkmi PZ a OČTK, ale tieto mal výsluchmi svedkov C. T. a S. U. a listinnými dôkazmi za odstránené. S uvedeným záverom súdu prvého stupňa nemožno súhlasiť. Z listinných podkladov nachádzajúcich sa v obsahu súdneho spisu vyplývajú závažné pochybnosti o procesnom postupe príslušníkov PZ v tejto trestnej veci, ktoré rozhodne neboli svedeckými výpoveďami príslušníkov PZ odstránené, skôr naopak. Z výsluchu svedka C. T. predsa vyplynulo, že ako člen hliadky, ktorá eskortovala obžalovaného na OO PZ vykonal u obžalovaného, síce opakované, ale vždy len bezpečnostné prehliadky podľa § 22 čisto za účelom zistenia zbrane. Z listín ale vyplýva, že obžalovanému boli práve týmito príslušníkmi odoberané veci z batohu, hoci svedok vypovedal, že obžalovaný mal pri sebe batoh, s ktorým ale oni nič nerobili, ten brali len od úschovy. K nesúladu medzi svedkom uvádzaným skutočnosťami a obsahom listín nachádzajúcich sa v predmetnej trestnej veci v súdnom spise sa svedok presvedčivo vyjadriť nevedel, uvádzal len, že ich o spísanie mal požiadať poverený príslušník, ale oni (on s kolegom) žiadne veci neodoberali, napriek tomu, že na č.l. 21 sa nachádza jeho podpis. Je ale nesporné, že svedok T. bol členom hliadky vyslanej stálou službou OO PZ BnB na námestie, na preverenie oznámenia a nebol orgánom činným v trestnom konaní, orgán ktorý je jedine oprávnený v prípravnom konaní realizovať úkony vyšetrovania (skrátenejšie vyšetrovania). Z výpovede tohto svedka vyplynulo taktiež aj to, že svedok mal u obžalovaného vykonávať osobnú prehliadku, keď na otázku prokurátora odpovedal: "... ja som vykonával osobnú prehliadku na základe osobnej prehliadky som ten zoznam vecí dal poverenému príslušníkovi a ten už potom robil ďalšie úkony, hoci ale v inej časti svojej výpovede svedok uvádzal, že v súvislosti s obžalovaným realizoval s kolegom len preverenie oznámenia na mieste, preeskortovania obžalovaného na OO PZ, vyššie zmienenú bezpečnostnú prehliadku a prevezenie obžalovaného na vyšetrovanie pred umiestnením do CPZ.

Z výpovede svedka S. U. vyplynulo, že obžalovaného predvádzali na OO PZ, úkonu ktorému predchádzalo presvedčenie sa či obžalovaný nemá pri sebe zbraň. Na položené otázky svedok odpovedal, že svedok do kontaktu s ruksakom obžalovaného neprišiel. Pokiaľ išlo o listiny nachádzajúce sa v obsahu súdneho spisu vedeného v tejto trestnej veci na č.l. 21 svedok uviedol, že síce tieto spisovali, ale tam popísaný úkon nerealizoval.

Obžalovaný nemôže súhlasiť s tvrdením súdu prvého stupňa, že výpoveďami týchto vyššie menovaných svedkov boli odstránené pochybnosti o postupe PZ v tejto trestnej veci, skôr naopak, výpoveďami týchto svedkov boli tieto pochybnosti prehĺbené.

Výpovede vyššie menovaných svedkov ale potvrdzujú výpoveď obžalovaného, že ruksak od momentu ako nasadol do vozidla príslušníkov PZ, kde ruksak dal na prednú spolujazdcovu stranu nemal k dispozícii, s čím súvisela námietka obhajoby týkajúca sa realizácie osobnej prehliadky povereným príslušníkom PZ, ktorá ale v skutočnosti nebola realizovaná na osobe obžalovaného a ani na veci, ktorú by mal mať obžalovaný pri sebe alebo na seba, ale bola realizovaná výlučne na veci - ruksaku, ktorý obžalovaný nemal ani len vo svojej dispozícii. Podľa názoru obžalovaného takýto úkon nebol na mieste a bol obchádzaním ustanovenia § 89 Trestného poriadku, následkom čoho bol realizovaný úkon "osobná prehliadka" vykonaný v rozpore s Trestným poriadkom."

Obžalovaný následne zaslal krajskému súdu dve svoje vyjadrenia, v ktorých v podstate uvádza totožné, čo už je obsahom jeho odvolania, pričom nad mieru toho uviedol, že k oznámeniu svedka H. mala byť privolaná výjazdová skupina, nakoľko sa jednalo o drogovú trestnú činnosť.

K odvolaniu obžalovaného sa písomne vyjadril prokurátor nasledovne:

„Prokuratúra sa v plnom rozsahu stotožňuje s výrokom o vine, ako aj výrokom o treste a nemá žiadne výhrady ani voči konaniu, ktoré vydaniu rozhodnutia predchádzalo. Čo sa týka dôvodov odvolania prezentovaných obhajcom obžalovaného, k týmto si dovoľujeme zaujať nasledovné stanovisko. Súd podľa názoru prokuratúry vykonal kontradiktórnym spôsobom všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na zistenie skutkového stavu veci a tieto správne vyhodnotil jednotlivo a v ich súhrne tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 2 odsek 12 Trestného poriadku a dospel k správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Súd svoje skutkové zistenia v časti, v ktorej bol obžalovaný uznaný vinným, správne konštatoval okrem iného s poukazom na výpoveď samotného obžalovaného, výpoveď svedkyne W. H., výpoveď svedka M. H. a výpovede ďalších svedkov S. U., nstržm. O. C. T., nstržm. S. U., F. B., zabezpečených znaleckých posudkov z odboru zdravotníctvo a farmácia a z odboru prírodovedného skúmania a kriminalistických analýz, ako aj o relevantné listinné podklady, ktoré sú obsahom spisu, na ktoré v napadnutom rozsudku podrobne poukázal. Po vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní súd vykonané dôkazy v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Trestného poriadku podrobne a vecne správne odôvodnil v napadnutom rozsudku a pritom presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti boli základom pre právne závery o uznaní obžalovaného A. I. za vinného zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 odsek 1 písmeno c), písmeno d) Trestného zákona z časti v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona. Toto rozhodnutie je založené na starostlivom vyhodnotení celého dokazovania a to spôsobom, ako prikazuje ustanovenie § 2 odsek 12 Trestného poriadku. Úvahy a závery súdu sú založené na zásadách logického uvažovania, sú vecne správne a prokuratúra sa s nimi stotožňuje.

Pokiaľ obhajoba namieta, že súd rozhodol o vine napriek tomu, že vykonaným dokazovaním nebolo bez pochybnosti dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, čím došlo k porušeniu procesného pravidla in dubio pro reo, nakoľko podľa obhajoby existujú vážne a dôvodné pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených v rozsudku, prokuratúra v tejto súvislosti poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom súd správne vyhodnotil dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti a svoj záver o uznaní viny obžalovaného za stíhaný skutok podrobne odôvodnil. Hodnotenie jednotlivých dôkazov by bolo na tomto mieste iba opakovaním záverov súdu. Prokuratúra sa so zisteniami a závermi súdu stotožňuje, nakoľko vo veci bol správne a náležite zistený skutkový stav, pričom súd sa správne vysporiadal aj s obhajobnými tvrdeniami, ktoré boli v podstatných bodoch prednesené tiež v písomnom odôvodnení odvolania obhajcu obžalovaného.

Vychádzajúc z uvedeného súdu nemožno vytknúť žiadne podstatné pochybenie. Jeho rozhodnutie je správne a v súlade so zákonom, s oporou vo vykonanom dokazovaní. Súd riadne zdôvodnil, z akých dôvodov považoval výpoveď svedkyne W. H. za dôveryhodnú, pričom pri svojich úvahách prihliadol jednak na jej osobu, trestnoprávnu minulosť, ako i ďalšie skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania. Obdobne súd postupoval aj pri vyhodnocovaní dôveryhodnosti výpovede svedka M. H., obžalovaného A. I., ako i ďalších svedkov. Na podklade vykonaného dokazovania súd okrem iného tiež riadne konštatoval, z akých dôvodov považoval látku, o ktorej predaj sa pokúsil obžalovaný za drogu - metamfetamín, pričom jeho úvahy o množstve a účinkoch návykovej látky v súvislosti s vyvodzovaním trestnoprávnej zodpovednosti za trestnú činnosť, pre ktorú je obžalovaný A. I. trestne stíhaný, sú v súlade s aktuálnou judikatúrou súdov a to aj súdov vyššieho stupňa.

Pokiaľ ide o obhajobnú námietku spočívajúcu v nesprávnej formulácii skutkovej vety z dôvodu jej obsahu dôkazov a dôkazných prostriedkov, respektíve okolnosti týkajúcich sa procesných úkonov orgánov činných v trestnom konaní, možno konštatovať, že uvedené okolnosti nespôsobujú v žiadnom smere vecnú nesprávnosť odvolaním napadnutého rozsudku a rovnako nespochybujú ani správnosť a úplnosť skutkových zistení súdu prvého stupňa a v nadväznosti na to jeho právne posúdenie.

Z hľadiska obhajobou namietaného spôsobu zaistenia predmetnej návykovej látky prokuratúra dodáva, že zaistená návyková látka - pervitín - bola získaná v trestnom konaní zákonným spôsobom na podklade príkazu na osobnú prehliadku povereným príslušníkom PZ, ktorá skutočnosť okrem iného vyplýva jednak z listinných dôkazov a to príkazu na osobnú prehliadku, zápisnice o vykonaní osobnej prehliadky ako i výsluchov príslušníkov PZ a to nstržm. O.. C. T. a nstržm. S. U.. Osobitne je potrebné poukázať na skutočnosť, že svedkovia nstržm. O.. C. T. a nstržm. S. U. zhodne potvrdili, že úkon osobnej prehliadky, pri ktorej bola zaistená návyková látka - pervitín z batohu obžalovaného, bol vykonaný práve povereným príslušníkom PZ. Svedok nstržm. O.. C. T. navyše pri svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní potvrdil, že predmetný batoh bol po celý čas v dohľade obžalovaného a s obžalovaným sa aj presúval tak, aby ho mal na dohľad.

Vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného, ktorý svojim konaním naplnil všetky obligatórne znaky zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 odsek 1 písmeno c), písmeno d) Trestného zákona z časti v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona, pričom svoje závery o právnej kvalifikácii skutku v napadnutom rozsudku tiež odôvodnil.

Podľa názoru prokuratúry súd nepochybil ani vo výroku o treste odňatia slobody. Trest odňatia slobody uložený obžalovanému podľa trestnej sadzby ustanovenej v § 172 odsek 1 Trestného zákona (s dolnou hranicou trestu odňatia slobody vo výmere 3 rokov a s hornou hranicou trestu odňatia slobody vo výmere 10 rokov) pri nezistení ani jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona a pri zistení jednej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písmeno m) Trestného zákona za použitia § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov, je trestom zákonným a primeraným. Trest odňatia slobody uložený súdom zodpovedá všetkým zákonným hradiskám stanoveným pre jeho ukladanie podľa § 34 odsek 1, odsek 3 a odsek 4 Trestného zákona a zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaného trestného činu, zistené poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, ako aj pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou. Obžalovaný bol zároveň podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona správne zaradený na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia z dôvodu, že pred spáchaním trestného činu bol v posledných 10 rokoch vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin. Po oboznámení sa s odôvodnením odvolania podaného obhajcom obžalovaného a obžalovaným preto navrhol, aby Krajský súd v Trenčíne zamietol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné postupom podľa § 319 Trestného poriadku.“

K vyjadreniu prokurátora sa písomne vyjadril obžalovaný prostredníctvom obhajcu nasledovne:

„Obhajoba po oboznámení sa s obsahom vyššie označeného vyjadrenia prokuratúry, s ktorým sa nestotožňuje, aj naďalej zotrváva na všetkých odvolacích dôvodoch a námietkach tak, ako vyplývajú z obsahu odvolania obžalovaného v znení jeho odôvodnenia, nevynímajúc námietku nesprávnosti postupu prvostupňového súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Je zrejmé, že prvostupňový súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania stál pred úlohou zhodnotiť vierohodnosť verzie skutku, prezentovanej na jednej strane obžalovaným a na druhej strane svedkyňou W. H., na ktorej ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie, pričom je nesporné, že v skutkových okolnostiach rozhodných pre posúdenia naplnenia pojmových znakov stíhaného trestného činu v jeho kvalifikovanej skutkovej podstate ide o diametrálne odlišné verzie skutku.

Podľa ustálenej súdnej praxe, ak súd stojí pred úlohou zhodnotiť vierohodnosť dvoch, v podstatných bodoch diametrálne odlišných dôkazov, nemôže nevierohodnosť jedného z týchto dôkazov odôvodniť len okolnosťami, ktoré svedčia o vierohodnosti druhého dôkazu. Zistenie skutkového stavu veci vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutia bola spoľahlivo zistená tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť. V danom konkrétnom prípade bol záver súdu prvého stupňa o tom, že obžalovaný ponúkol na predaj psychotropnú látku metamfetamín (pervitín) dňa 18.07.2021 v čase

približne o 08:00 hod. za sumu 20 Eur M. H. a W. H. založený na výpovedi svedkyne W. H., ktorá ale napr. v časti ponuky predaja drogy zo strany obžalovaného nebola v súlade s výpoveďou obžalovaného, ale ani s výpoveďou svedka M. H.. Odvolacie dôvody obžalovaného spočívajú práve aj v tom, že podľa názoru obžalovaného súd prvého stupňa nedostatočným spôsobom zdôvodnil, prečo považoval obranu obžalovaného za nepochybne vyvrátenú, hoci v jej prospech tiež svedčili dôkazy vykonané v konaní pred súdom a prečo naopak uveril svedkyňi W. H., hoci tento dôkaz je v rozpore s inými v konaní pred súdom vykonanými dôkazmi (výpoveď svedka B., M. H., odpis z registra trestov obžalovaného a pod.) Súd prvého stupňa ako už bolo namietané v podanom odvolaní sa zameral len na hodnotenie dôkazov v zmysle či tieto sú v súlade s výpoveďou svedkyne W. H., avšak nepreskúmal aj či tieto okolnosti sú v prospech verzie skutkových okolností, ktoré poskytol obžalovaný. V tejto súvislosti obžalovaný poukazuje na Uznesenie Krajského súdu Trenčín zo dňa 20.04.2017, sp. zn. 3To/80/2016. Záverom obžalovaný opätovne uvádza, že zotráva na podanom odvolaní v znení jeho odôvodnenia a všetkých tam uvádzaných námietkach.“

Obžalovaný na verejnom zasadnutí k dôvodom odvolania dodal, že skutok je absolútny nezmysel, tých ľudí - H. - vôbec nepozná. Priznáva sa k tomu, že mal u seba jednu dávku pervitínu pre vlastnú potrebu a tam to končí.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obžalovaného prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. por., na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytykánych chýb zameril aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním obžalovaného napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, z obsahu odvolania obžalovaného a jeho dôvodov vyplýva, že v podanom odvolaní nie sú vytykané chyby takéhoto procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní nevytykánych, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por.

Z podaného odvolania a jeho vyššie citovaných dôvodov vyplýva, že obžalovaný namieta hodnotenie vykonaných dôkazov okresným súdom. V uvedených dôvodoch odvolací súd identifikoval, že podaným odvolaním sú vytykané chyby v napadnutých výrokoch o vine v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.

V prvom rade chce krajský súd ustáliť, že čo sa týka odvolacích námietok ohľadom nesprávnosti formulácie skutkovej vety z dôvodu jej obsahu dôkazov a dôkazných prostriedkov, respektíve okolností týkajúcich sa procesných úkonov orgánov činných v trestnom konaní, v tomto dáva odvolací súd obžalovanému za pravdu, že v skutku sa nemajú uvádzať a nesmú byť súčasťou skutkovej vety obsiahnutej vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Napriek tomuto pochybeniu zo strany okresného súdu, krajský súd konštatuje, že uvedené okolnosti nespôsobujú v žiadnom smere vecnú nesprávnosť odvolaním napadnutého rozsudku a rovnako nespochybňujú ani správnosť a úplnosť skutkových zistení okresného súdu a v nadväznosti na jeho právne posúdenie. Zo skutku, tak ako bol naformulovaný v napadnutom rozsudku je možné jednoznačne ustáliť, že o aký konkrétny trestný čin, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu, sa jedná a zároveň naplňa všetky zákonné pojmové znaky skutkovej podstaty zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Trestného zákona z časti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona.

V súvislosti s vytykaným hodnotením dôkazov v prejednávanej príhode odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo

niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani na váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda súd prvého stupňa postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku súdu prvého stupňa vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože súd prvého stupňa by nezhodnotil správne dôkazy vykonané vo veci samej, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., môže odvolací súd upozorniť súd prvého stupňa len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Odvolací súd z obsahu spisového materiálu zistil, že medzi stranami konania nie je sporné, že obžalovaný mal v inkriminovanom čase neoprávnene pri sebe psychotropnú látku metamfetamín (pervitín). Sporné je len to, či mal obžalovaný pervitín ponúknuť na predaj svedkom M. H. a W. H.. V tejto spornej otázke z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva verzia obžalovaného, podľa ktorej v žiadnom prípade neponúkol na predaj svoju poslednú dávku pervitínu a to z toho dôvodu, nakoľko je silno závislý na pervitíne a túto svoju poslednú dávku si chcel bezprostredne aplikovať a verzia dvoch svedkov H., podľa ktorej im obžalovaný ponúkol na predaj túto drogu a to za 20 Eur. Úlohou okresného súdu teda bolo na základe hodnotenia vykonaných dôkazov ustáliť, ktorá z týchto dvoch verzií má byť podkladom pre rozhodnutie, či má byť obžalovaný uznaný vinným zo spáchania skutku, pre ktorý bola na neho podaná obžaloba. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, okresný súd dospel k záveru, že obžalovaného usvedčujú zo spáchania skutku, pre ktorý bola na neho podaná obžaloba, výpovede oboch svedkov H., v ktorých v podstatných bodoch nezistil rozpory a ktoré vyvracajú obranu obžalovaného.

Na základe preskúmania veci odvolací súd nezistil skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné dospieť k odôvodnenému záveru o porušení ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. pri hodnotení dôkazov zo strany okresného súdu.

Podľa názoru krajského súdu na stranách 10 a 12 odôvodnenia napadnutého rozsudku, na ktorý obsah odvolací súd týmto poukazuje, okresný súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil, aké úvahy ho viedli k záveru, že výpovede svedkov H. jednoznačne vyvracajú obranu obžalovaného. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že ustanovenie § 168 ods. 1 Tr. por. predstavuje garanciu práva strany dostať jasné a zrozumiteľné odpovede na rozhodné otázky. Súčasťou tohto práva strany však nie je právo strany dostať odpovede na rozhodné otázky v súlade s jej predstavami. Ak sa teda odpovede okresného súdu na rozhodné otázky v odôvodnení napadnutého rozsudku nezhodujú s predstavami obhajoby, neznamená to, že by odôvodnenie napadnutého rozsudku vykazovalo rozpor s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o argumentáciu obžalovaného, na podklade ktorej vyvodil názor o rozporoch vo výpovediach svedkov H., krajský súd sa s opodstatnenosťou uvedeného názoru obžalovaného nestotožnil. Na základe preskúmania obsahu výpovedí svedkov H. na hlavnom pojednávaní krajský súd nezistil podstatné a rozhodné odchýlenie sa oproti obsahu v ich jednotlivých výpovediach ako aj výpovediach z prípravného konania, pričom obžalovanému na hlavnom pojednávaní nič nebránilo žiadať od vypočúvaných svedkov vysvetlenie postupom podľa § 264 Tr. por., ak sa domnieval, že išlo o podstatné odchýlenie sa od ich predchádzajúcich výpovedí, resp. dôraznejšej konfrontácie medzi výpovedami jednotlivých svedkov.

Čo sa týka namietanej bezpečnostnej prehliadky podľa policajného zákona a získanie dôkazov pre trestné konanie, krajský súd poznamenáva, že pri relevantných poznatkoch o podozrení zo spáchania alebo aktuálneho páchania trestného činu, ktorými polícia disponuje v dostatočnom časovom predstihu,

vzniká povinnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní podľa Trestného poriadku. V takom prípade možno dôkaz pre trestné konanie získať len trestnoprocesným postupom. Ak však poznatky o trestnej činnosti nie sú polícii dostatočne vopred známe, môže byť výsledok zákonného postupu pri služobnom zákroku (§ 9 ods. 3 zákona o Policajnom zbore) dôkazom v trestnom konaní. Zároveň, čo sa týka formy presvedčenia sa o držbe zbrane však musí zodpovedať miere nevyhnutnej na dosiahnutie účelu sledovaného služobnou činnosťou v zmysle § 8 ods. 1 zákona o Policajnom zbore. Vzhľadom aj na legálnu definíciu zbrane (§ 122 ods. 3 časť vety za bodkočiarkou Trestného zákona) je primerané, aby bola osoba vyzvaná na vyloženie všetkého, čo má pri sebe, vrátane vecí z kabelky, batohu, kapsy. Ak je takto získaná, okrem alebo namiesto zbrane, iná vec s možným súvisom so spáchaním trestného činu, treba postupovať v intenciách § 21 ods. 2 zákona o Policajnom zbore a v nadväznosti na to podľa § 92 Tr. por.

Okresný súd sa v prejednávanej veci dôsledne vysporiadal s namietanou skutočnosťou ohľadne bezpečnostnej a osobnej prehliadky a podľa názoru krajského súdu dospel aj k správnym záverom, ktoré ho viedli ku konštatovaniu, že svedkovia - príslušníci PZ, ktorí obžalovaného na mieste činu zaistili, sami s uvedeným batohom nenakladali tým spôsobom, že by tento sami otvárali a vyberali z neho akékoľvek veci. Tieto úkony pri osobnej prehliadke v rámci úkonov trestného konania s obžalovaným (pri ktorých došlo aj k zadokumentovaniu stopy alobalovej fólie, v ktorej sa v plaste nachádzal prášok sivej farby obsahujúci metamfetamín) vykonávali výlučne poverený príslušník PZ a policajný technik. Krajský súd preto v zhode s okresným súdom, spôsob zaistenia psychotropnej látky - pervitínu - považoval za zákonný.

K ostatným námietkam obhajoby v písomných dôvodoch odvolania krajský súd uvádza, že ich nepovažuje za opodstatnené.

Z uvedených dôvodov krajský súd nezistil skutočnosti, ktoré by mohli viesť k odôvodnenému záveru o porušení ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. okresným súdom pri hodnotení dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní. Preto sa odvolací súd nestotožnil s názorom obhajoby o danosti v odvolaní namietanej existencie väd napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Na základe vykonania prieskumnej povinnosti podľa § 317 ods. 2 Tr. por. krajský súd dospel k záveru, že rozsudkom okresného súdu uložený trest je v súlade so zákonom a nevykazuje znaky neprimeranej prísnosti, pričom tento bol uložený pri samej upravenej spodnej hranici trestnej sadzby.

Na podklade odvolania obžalovaného krajský súd skúmal tiež správnosť výrokovej časti rozsudku okresného súdu z hľadiska existencie prípadných ďalších väd, v odvolaní obžalovaného nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Z tohto hľadiska krajský súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,

l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobrať na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmienené prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania napadnutého rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov krajský súd v prejednávacom prípade nezistil existenciu väd napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr.por. krajský súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené krajský súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.